

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflou@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2378	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα θ. λειτουργία 2 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος!

«Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου» (Μάρκ. 16,2)

Ἄς πᾶμε, ἀγαπητοί μου, νοερά στοὺς Γολγοθά, ἐκεῖ ποὺ ἔγινε τὸ φρικτότερο ἔγκλημα. Μέσα στοὺς ἔκτακτο τρίωρο σκοτάδι ἀκούγεται ἡ συγκλονιστικὴ φωνὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου «*Ἥλι ἡλί, λιμᾶ σαβαχθανί; ... Θεέ μου Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46) καὶ τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30). Σχίζεται τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ, ἀνοίγουν τάφοι, ἀνασταίνονται νεκροί, σείεται ἡ γῆ. Κι αὐτοὶ οἱ ἀτρόμητοι Ῥωμαῖοι τρομάζουν. Ὁ ἑκατόνταρχος ὁμολογεῖ: «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54). **Ὁ Ἰησοῦς νεκρὸς** στοὺς σταυρό. Ὁ Ἰωσήφ ἀποκαθηλώνει τὸ σῶμα καὶ μὲ τὸ Νικόδημο τὸ ἐνταφιάζουν, ἐνῶ ὁ ἥλιος δύει.

Τώρα **οἱ ἐχθροὶ θριαμβολογοῦν**. Ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, σεῖς ποὺ πρωτοστατήσατε στοὺς ἔγκλημα καὶ βάλατε τὸ λαὸ νὰ φωνάζη «*Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν*» (Ἰω. 19,15), τώρα ποὺ ἔφυγε ὁ φοβερός ἀντίπαλός σας, ἄντε στὰ σπίτια σας νὰ γιορτάσετε Πάσχα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φανταστῆ τὴν χαρὰ τους! Τὸ θέμα τους θὰ εἶνε «*ἐκεῖνος ὁ πλάνος*» (Ματθ. 27,63). Δὲν θὰ ξαναπῆ «*Οὐαί...*» (ἔ.ἀ. 23,13 κ.έ.) καὶ μὲ τὸ φραγγέλλιο «*Μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰω. 2,16). Ἔχουν ὅμως κ' ἓνα φόβο μήπως ἀναστηθῆ, ὅπως εἶπε· ζητοῦν ἀπ' τὸν Πιλάτο νὰ σφραγίσῃ τὸν τάφο, κι ἀναλαμβάνει τὴν φρούρησι κουστωδία. Ὁ τάφος τώρα ἀπλησίαστος.

Καὶ οἱ μαθηταὶ τί κάνουν; Κρύβονται. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴν ψυχολογικὴ τους κατάστασι; Εἶχαν ἀνταποκριθῆ στὴν πρόσκλησι τοῦ Ἰησοῦ «*Ἀκολουθεῖ μοι*» (Ματθ. 8,22· 9,9 κ.ἀ.) κι ἄφησαν τὰ πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα «*ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτρωθῆσαι τὸν Ἰσραὴλ*» (Λουκ. 24,21). Τώρα νιώθουν ἀπογοήτευσι, εἶνε κοπάδι ποὺ ὁ τσοπάνος του σκοτώθηκε. Ὅλες οἱ ἐλπίδες τους ἔχουν διαψευσθῆ, κι αὐτοὶ περίτρομοι ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Θὰ ἤθελαν νὰ λησμονηθοῦν, νὰ περάσῃ τοῦτος ὁ ἀνεμοστρόβιλος γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Διδασκάλου τους. Κ' ἔπειτα; Ποῦ θὰ πῆγαιναν; Νὰ γυρίσουν στὰ χωριά

τους; Μὰ ἦταν εὐκόλο; Ξέρουμε μὲ τί ντροπὴ γυρίζει στὸ χωριὸ του ἐκεῖνος ποὺ ἀπέτυχε στὰ σχέδιά του, τί εἰρωνεῖς καὶ σχόλια ἀκούει. Ἦταν ὅμως ἀναγκασμένοι νὰ γυρίσουν στὶς παλιὰς ἀσχολίες τους. Θὰ ζοῦσαν μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ Διδασκάλου – αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ σβῆσῃ, ἡ μελαγχολία πάντως θὰ δέσποζε στὴ ζωὴ τους· γιατί ἡ μάχη τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἶχε καταλήξῃ σὲ ἦττα...

***

Σὲ ἦττα; Ὁχι, ἀδελφοί μου! Αὐτὸ ποὺ φαινόταν ἦττα μεταβλήθηκε σὲ θρίαμβο, θρίαμβο μοναδικό, αἰώνιο. Μέσα στοὺς σκοτάδι τῆς ἀπογοητεύσεως, ποὺ ζοῦσαν οἱ μαθηταί, πέφτει φωτοβολίδα, ἀνάβει μιὰ ἐλπίδα. Ὑπῆρχε στοὺς ἰουδαίους συνήθεια, οἱ οἰκεῖοι τοῦ νεκροῦ τὶς πρώτες τρεῖς ἡμέρες νὰ πηγαίνουν στὸν τάφο του. Ὁ τάφος τοῦ Ἰησοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλκύη πλήθη εὐεργετημένων, μὲ πρώτους τοὺς μαθητάς του· ἀλλὰ ὁ φόβος καὶ τὰ ἔκτακτα μέτρα τοὺς ἀπομάκρυναν. Ὅ,τι ὅμως δὲν τόλμησαν οἱ ἄντρες, τὸ τολμοῦν οἱ γυναῖκες, **οἱ μυροφόρες**. Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς ἀγοράζουν ἀρώματα, τὸ Σάββατο περιμένουν, καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ποὺ γιὰ μᾶς εἶνε ἡ Κυριακὴ, πολὺ νωρὶς στὸν ὄρθρο ξεκινοῦν γιὰ τὸ Γολγοθά. Τίποτα δὲν τὶς φοβίζει· τὸ μόνο ποὺ τὶς ἀπασχολεῖ εἶνε πῶς θὰ μετακινηθῆ ἡ βαρεῖα πέτρα στὸν τάφο. Ἄλλ' ὅταν φτάνουν ἐκεῖ, τί ἔκπληξι, ἡ πέτρα ἔχει μετακινηθῆ, ὁ τάφος εἶνε ἀνοιχτός! Τολμοῦν καὶ μπαίνουν, μὰ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου λείπει! Ποῦ εἶνε; ποιὸς τὸ πῆρε; τί συνέβη; Ἦ σκέψι γιὰ ἀνάστασι δὲν περνάει ἀπ' τὸ νοῦ τους. Ἄλλὰ ἐκεῖ ποὺ κατάπληκτες ἀποροῦν, νὰ δύο ἄγγελοι σὰν ἄντρες μὲ στολές ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ φῶς, ἐμφανίζονται καὶ τοὺς λένε· «*Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἐστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη...*» (Λουκ. 24,5-6 κ.έ.). Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο «*Χριστὸς ἀνέστη*». Γυναῖκες τ' ἄκουσαν κι αὐτὲς πρώτες τὸ μετέδωσαν, **ἔγιναν «εὐ-**

αγγελίστρια» (στιχηρ. Πάσχ.). Μεγάλη τιμή γι' αυτές.

Οί μυροφόρες τρέχουν και λένε στους μαθητάς, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος. Μὰ αὐτοὶ – ἀπὸ θλίψι; ἀπὸ δυσπιστία; ἀπὸ λησμοσύνη; – θεωροῦν αὐτὰ πού εἶπαν οἱ γυναῖκες φαντασία καὶ φλυαρία. Δύο ὅμως ἀπὸ αὐτούς, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, μετὰ ἀπ' ὅσα εἶπε ἡ **Μαρία ἡ Μαγδαληνή**, ξεκινοῦν γιὰ τὸ μνημεῖο. Ὁ Ἰωάννης, πιὸ νέος, φτάνει πρῶτος, σκύβει, βλέπει τὰ ὀθόνια, ἀλλὰ δὲν μπαίνει. Ὅταν ἔφτασε ὁ Πέτρος, μπήκε καὶ «*θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον*» (Ἰω. 20,6-7). Τότε κι ὁ Ἰωάννης μπαίνει, βλέπει, θαυμάζει καὶ πιστεύει. Οἱ δύο ἄντρες γυρίζουν πίσω, ἀλλὰ ἡ Μαγδαληνή πού τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει μένει κλαίγοντας ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο. Σκύβει νὰ δῆ μέσα καὶ βλέπει «*δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἓνα πρὸς τοῖς ποσίν ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ*». Αὐτοὶ τῆς λένε· «*Γύναι, τί κλαίεις;*». Αὐτὴ ἀπαντᾷ· «*Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν*». Γυρίζω πίσω, βλέπει κάποιον. Νομίζει ὅτι εἶνε ὁ κηπουρός, ἀλλὰ ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Ὅταν ἐκεῖνος τὴ φωνάζει μὲ τ' ὄνομά της «*Μαρία*», ἀμέσως τὸν ἀναγνωρίζει· «*Ραββουνί, διδάσκαλε*», λέει καὶ πέφτει νὰ τὸν προσκυνήσῃ φιλώντας τὰ πόδια του. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἀπαγορεύει· «*Μὴ μου ἅπτου*». Κι αὐτὴ, πού ἀξιώθηκε τώρα καὶ νὰ τὸν δῆ, τρέχει στοὺς μαθητάς καὶ τοὺς λέει ὅτι «*ἔώρακε τὸν Κύριον*» (ἔ.ἀ. 20,11-18).

Τὴν ἴδια μέρα τὸ ἀπόγευμα ὁ ἀναστάς ἐμφανίζεται καὶ σὲ δύο μαθητάς πού πορεύονται πρὸς Ἐμμαούς (βλ. Λουκ. 24,13-35). Καὶ γύρω στὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἐμφανίζεται στοὺς μαθητάς **στὸ ὑπερῶο** «*τῶν θυρῶν κεκλεισμένων*», τοὺς λέει «*Εἰρήνη ὑμῖν*», τοὺς δείχνει τὰ σημάδια τῶν πληγῶν στὰ χέρια καὶ τὴν πλευρά του, καὶ πείθονται ὅτι ἀναστήθηκε. «*Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20,19-20).

***

Εἶδαμε, ἀγαπητοί μου, σὲ τί ἀπογοήτευσι εἶχαν βυθιστῆ οἱ μαθηταὶ μετὰ τὴ σταύρωσι, τί φόβος καὶ τρόμος τοὺς εἶχε καταλάβει. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἡ ψυχικὴ τους κατάστασι ἀλλάζει τὴν ἀπογοήτευσι διαδέχεται ἡ ἐλπίδα, τὴ δειλία ἡ ἀνδρεία, τὸν φόβο τὸ θάρρος. **Οἱ λαγοὶ ἔγιναν λέοντες**, ἀψηφοῦν τὰ πάντα, μπροστὰ σὲ ἀρχές καὶ ἐξουσίες κηρύττουν τὸν ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν. Ποιό λοιπὸν ἦταν ἐκεῖνο πού τοὺς μετέβαλε; Ἀναμφιβόλως τὸ γεγονὸς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Τὸν εἶδαν τὸν ἄκουσαν, ἔνιωσαν τὴν παρουσία του. Πῆραν τὰ δῶρα του·

τὴν εὐλογία, τὴν εἰρήνη, τὴ χαρὰ. Ἀρχίζοντας τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως στὸ Χριστὸ ἔχουν βάσι ἀκλόνητη, βράχο ἄσειστο, τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. Χωρὶς τὴν Ἀνάστασι δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἀλλαγὴ τους, ἡ δύναμι πού ἀπέκτησαν. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι δὲν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε μαζί μὲ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο ρωτᾶμε κ' ἐμεῖς· Ὅσο ζοῦσε ἐκεῖνος αὐτοὶ ἦταν τόσο δειλοί, κι ὅταν πέθανε ἔγιναν τόσο ἀνδρεῖοι καὶ ἀτρόμητοι; πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; (βλ. Migne 61,36). Μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἱστορίας, π.χ. ὁ Ναπολέων, ἐνθουσίαζαν τὰ πλήθη ὅσο ζοῦσαν, ἀλλ' ὅταν πέθαιναν ἔπαυε πλέον ἡ ἐπιρροή τους.

Ἡ ἀνάστασι τοῦ Κυρίου εἶνε ἡ μόνη λογικὴ ἐξήγησι τῆς ἀλλοιώσεως τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόδειξι τῆς θείας προελεύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νά γιατί οἱ ἐχθροὶ τὴν πολεμοῦν μὲ τὸση λύσσα. Γύρω ἀπὸ τὸν κενὸ τάφο συνεχίζεται ἡ μάχη τῆς ἀπιστίας κατὰ τῆς πίστεως. Ἡ Ἀνάστασι εἶνε τὸ κέντρο, ἡ καρδιά τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅπως λέει ἓνας ξένος συγγραφέας, ἐπάνω σὲ ὅλους τοὺς τάφους γράφεται «*ἐνθάδε κεῖται*», μόνο στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ γράφεται ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ ἄγγελος «*οὐκ ἔστιν ὧδε*». Αὐτὸ θὰ κηρύττεται ὡς «*σύσσημον εἰς τοὺς αἰῶνας*», ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος (Migne 5,708)· εἶνε ἡ **ἐνδοξη σημαία** τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀνάστασι εἶνε τὸ **κέντρο τοῦ κηρύγματος** μας, ἐκεῖ στηρίζονται οἱ μεγάλες ἀλήθειες τῆς πίστεως π.χ. ἡ ἀγιότης καὶ ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου, ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς θυσίας του, ἡ ἐλπίδα τῶν πενθούντων, ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὴ νίκη τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας, ἡ παρηγορία κάθε ἀμαρτωλοῦ· ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν εἶνε «*ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν*» (κοντάκ. οἰκ. Πάσχ.).

Ἐνας σεβάσμιος ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου συμβουλευόντας ἓνα νεαρὸ πού μόλις ἔβγαινε στὸ κήρυγμα, τοῦ ὑπενθύμισε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὸν Τιμόθεο· «*Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγεγερμένον ἐκ νεκρῶν, ... ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν...*» (Β' Τιμ. 2,8-9). Διώκτες τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, διώκοντας τὸ Εὐαγγέλιο ἐπιχειρεῖτε νὰ θάψετε πάλι τὸ Χριστό. Παιδί μου, ἔλεγε σεβάσμιος ποιμένας παρηγορώντας νεαρὸ, ὅλο τὸ χῶμα τῆς γῆς δὲν φτάνει γιὰ νὰ θάψῃ τὴν ἀλήθεια· αὐτὴ σύντομα «*ἀναστήσεται τριήμερος*» (κοντάκ. οἰκ. Μ. Σαβ.).

Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε, ἀλλὰ ἐμεῖς πῶς νιώθουμε; **Μήπως εἶμαστε νεκροί;** (βλ. Ἁπ. 3,1). Μὴν ἀπελπιστοῦμε. Ἔχουμε βράχο νὰ πατήσουμε, ἄγκυρα νὰ πιαστοῦμε, φῶς καὶ Ἥλιο πού ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν τάφο. Μὴ φοβώμαστε. Δεῦτε προσκυνήσωμεν αὐτῷ τῶν Βασιλεῖ τῶν αἰώνων.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1881	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Πράξ. 5,12-20) 9 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ τρία ὄπλα τῶν ἀποστόλων

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά» (Πράξ. 5,12)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἢ τοῦ Ἄντιπάσχα. Θὰ πῶ λίγες λέξεις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀποστόλου, ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ ποῦ εἶπα στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

***

Ὅποιος σκεφθῆ, ὅτι ἡ θρησκεία μας ἄρχισε ἀπὸ τὸ τίποτα, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἦταν μικρός, ὅτι κι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μαθητὰς του ὁ ἕνας τὸν πρόδωσε καὶ τὸν πούλησε ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνήθηκε, κ' οἱ ἄλλοι κρύφτηκαν φοβισμένοι· κι ὅταν κατόπιν σκεφθῆ, ὅτι οἱ ἑνδεκα μαθηταὶ ἔγιναν ἑβδομήντα, οἱ ἑβδομήντα ἔγιναν τρεῖς χιλιάδες, οἱ τρεῖς χιλιάδες πέντε χιλιάδες, ὅτι αὐτὸ τὸ ῥυάκι ἔγινε Ἀλιάκμονας ποῦ δροσιζεὶ τὴν οἰκουμένη, τοῦ γεννιέται ἡ ἀπορία· **ποιὰ τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τοῦ χριστιανισμοῦ;** τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε τὴ θρησκεία μας ν' ἀπλωθῆ τόσο πολύ;

Γιὰ νὰ διαδοθῆ μιὰ ἰδέα, ἓνα σύστημα ἢ ἓνα συγκρότημα, χρειάζονται –κατὰ κόσμον– α') **χρῆμα**, β') **ὄπλα - βία**, γ') **γνώσις - ἐπιστήμη**. Ποιὸς ὑπολογίζει μικρὰ κράτη; ὁ νοῦς ὄλων εἶνε στραμμένος στοὺς κολοσσούς, στοὺς γίγαντες· αὐτοὺς ποῦ ἔχουν χρῆμα, ποῦ διαθέτουν τὰ τελειότερα ὄπλα, ποῦ ἔχουν τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ εἶχε τέτοια πράγματα ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ; διέθετε λεπτά, ὄπλα, σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονες;

Ἡ γῆ δὲν εἶδε οὔτε θὰ δῆ πιὸ φτωχοὺς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους. Κι ἂν εἶχαν λίγα χρήματα, τὰ ᾗδωσαν κι αὐτὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κ' ἔμειναν πᾶμπτωχοι. Χρήματα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν ὄπλα; Μὰ ὁ Χριστὸς τοὺς ἀφώπλισε, τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ ὀπλοφοροῦν. Στὸν θερμόαιμο Πέτρο, ποῦ ἔβγαλε μαχαίρι κ' ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου Μάλχου, λέει «*Βάλε τὴν μαχαίράν σου εἰς τὴν θήκην*»· «ὅποιος μαχαιρώ-

ση, ἀπὸ μαχαίρι θὰ πάη» (Ἰω. 18,11. Ματθ. 26,52)· τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἀποστόλων εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀφοπλισμοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Χρήματα δὲν εἶχαν, ὄπλα δὲν εἶχαν· μήπως εἶχαν σοφία - ἐπιστήμη; οὔτε ῥήτορες τῶν Ἀθηνῶν οὔτε φιλόσοφοι τῆς Ῥώμης οὔτε ἄλλοι ἐγγράμματοι ὑπῆρχαν μετὰξὺ τους. **Πᾶμπτωχοι, ἄοπλοι, ἀγράμματοι** οἱ ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας. Πῶς λοιπὸν διαδόθηκε ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μας; τί συνετέλεσε;

Τὰ αἴτια τῆς ἐξαπλώσεως τῆς δὲν πρέπει νὰ τ' ἀναζητήσουμε σὲ ἐξωτερικοὺς παράγοντες, δὲν εἶνε ὑλικά - οἰκονομικά· θὰ τ' ἀναζητήσουμε στὸν ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμον καὶ θὰ τὰ βροῦμε στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Ἐκεῖ βρίσκονται. Ποιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτὰ; Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν **τρία μεγάλα ὄπλα**.

● Τὸ πρῶτο ποιὸ ἦταν; Τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· ἦταν «*τὰ ῥήματα τῆς (αἰωνίου) ζωῆς*» (Πράξ. 5,20)· κρατοῦσαν στὰ χέρια τους **τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ**. Ὡ τὰ λόγια αὐτὰ! Ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ; Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶνε μέσα στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο, οὔτε εἰπώθηκαν ἀπὸ ἄλλον οὔτε θὰ εἰπωθοῦν ποτε στὸν κόσμον. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι*» τοῦ Κυρίου δὲν θὰ παρέλθουν (βλ. Ματθ. 24,35). Δὲν ἔχουν ῥητορεία Δημοσθένους καὶ φιλοσοφία Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, δὲν ἔχουν φαντασία καὶ λογοτεχνία, ἔχουν ὅμως βάθος καὶ πλάτος, περιεχόμενον ἐννοιῶν ὡκεανὸν ὀλόκληρο. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε γιὰ ὄλους· εἶνε ἄρτος - ψωμί γιὰ τοὺς πεινασμένους, νερὸ δροσερὸ γιὰ τοὺς διψασμένους, μέλι γλυκὸ γιὰ τὰ παιδιά, γάλα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, λιπαρὰ τροφή γιὰ τοὺς ὠρίμους, παρηγοριὰ γιὰ τοὺς πονεμένους καὶ πενθοῦντας, ῥομφαία καὶ σπαθὶ ἐναντίον τῶν ὀργάνων τοῦ σκοτοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου, ἢ πανοπλία τοῦ Παύλου. Γι' αὐτὸ εἶπε κάποιος ὅτι, καὶ ἂν ὑπῆρχαν σὲ ἄλλους πλανῆ-

τες ὄντα λογικά, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἄλλη πίστι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ «μάγευαν» τὶς καρδιές καὶ ἔτσι διαδόθηκε τὸ εὐαγγέλιο.

● Δὲν ἦταν ὁμως μόνο τὰ λόγια, ἦταν καὶ τὰ ἔργα· ὠραία ὄχι μόνο ἡ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ **ἡ ζωὴ τους**. Ὅ,τι δίδασκαν, τὸ ἐφάρμοζαν στὸν ἑαυτό τους. Ἔλαμπε ἡ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν ἀρετὴ· τὴ ζωντανὴ ἐλπίδα, τὴν ἀκράδαντη πίστι, καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἔμπρακτη ἀγάπη ποὺ θυσιάζε τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τοῦ ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς ἔβλεπαν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἀνώτερη καὶ νὰ πετοῦν ψηλά, νὰ γίνωνται ἄγγελοι, ἔλεγαν· Μιὰ θρησκεία, ποὺ ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνη τὸ κάρβουνο καὶ νὰ τὸ κἀνὴ διαμάντι, νὰ παίρνη ἕνα λύκο καὶ νὰ τὸν κἀνὴ ἀρνί, νὰ παίρνη τὸν ἁμαρτωλὸ ληστή καὶ νὰ τὸν κἀνὴ ἅγιο, νὰ παίρνη τὸ κτῆνος καὶ νὰ τὸ κἀνὴ χερουβὶμ καὶ σεραφίμ — «οἱ τὰ χερουβὶμ μουσικῶς εἰκονίζοντες»—, μιὰ τέτοια θρησκεία δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ εἶνε θεϊκὴ, καὶ αὐτὸς ποὺ τὴν ἴδρυσεν δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος ἀλλὰ εἶνε Θεός. «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια (μόνος)*» (Ψαλμ. 76,14-15).

● Ἐνα λοιπὸν μέσο ποὺ διαδόθηκε ἡ θρησκεία μας εἶνε τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ λάμπουσα ζωὴ τῶν ἀποστόλων, καὶ τὸ τρίτο τὸ λέει πάλι ὁ ἀπόστολος σήμερα· «*διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλὰ*» (Πράξ. 5,12). Ἔκαναν, δηλαδή, καὶ **θαύματα** οἱ ἀπόστολοι. Δὲν ἐξηγεῖται ἡ διάδοσις τοῦ εὐαγγελίου μόνο διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀγίας τους ζωῆς· ἦταν ὠπλισμένοι καὶ μὲ δύναμι θαυματουργικὴ. Ἔκαναν «*σημεῖα καὶ τέρατα*». Ποιὰ εἶνε τὰ «*σημεῖα*»; οἱ ὑπερφυσικὲς εὐεργεσίαι· ὅτι ἄνθρωποι ἄρρωστοὶ ἐπὶ χρόνια, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς γιαιτρέψῃ κανένας γαιτρός καὶ κανένα φάρμακο καὶ κανένας μάγος, μέσα σ' ἕνα λεπτὸ θεραπεύονταν. Καὶ μόνο «*ἡ σκιά*» τοῦ Πέτρου νὰ ἴπεφτε πάνω τους, ἔφτανε νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Καὶ τὰ μαντήλια ἀκόμα καὶ τὰ ροῦχα, ποὺ ἄγγιζαν τὸ σῶμα τῶν ἀποστόλων, ἦταν θαυματουργικά (βλ. Πράξ. 5,15· 19,12). Καὶ ποιὰ εἶνε τὰ «*τέρατα*»; τὰ ἐκπληκτικὰ γεγονότα, ποὺ ὁ ἄπιστος δὲν τὰ πιστεύει ἀλλὰ ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε. Στὴ ζωὴ τῶν ἀποστόλων ὁ κόσμος εἶδε π.χ. μέσα στ' ἀμφιθέατρα λιοντάρια νὰ γίνωνται ἀρνιά, νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ φιλοῦν τὰ πόδια τῶν ἁγίων· εἶδε τὴ φωτιὰ νὰ μὴν καίη τὰ κορμιά τους· εἶδε ν' ἀνοίγουν τὶς φυλακὲς ἄγγελοι καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώνουν. Οὔτε φυλακὲς τοὺς πε-

ριώριζαν, οὔτε ποτάμια καὶ θάλασσες τοὺς ἐπνιγαν· καὶ τὰ βουνὰ ἀκόμα παραμέριζαν στὸ πέρασμά τους. «*Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλὰ*». Ὅπως ἕνα ἔγγραφο, γιὰ νὰ ἴνε ἔγκυρο, πρέπει κάτω ἀπ' τὸ κείμενο νὰ ἴχη καὶ σφραγίδα, ἔτσι καὶ αὐτὰ ποὺ κήρυτταν οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν μόνο ὠραία λόγια ἀλλὰ εἶχαν καὶ σφραγίδα· καὶ ἡ **σφραγίδα**, ποὺ βεβαίωνε τὴ θεϊκὴ προέλευσι τοῦ κηρύγματος τους, ἦταν τὰ θαύματα ποὺ τελοῦσαν. Ἡ διδαχὴ τῶν ἀποστόλων ἐβεβαιοῦτο «*διὰ τῶν ἐπακολουθούτων σημείων*» (Μάρκ. 16,20). Ὡ τί θὰ βλέπαμε ἂν ζοῦσαμε «*ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις*»!...

* * *

Θὰ πῆ κάποιος· Αὐτὰ συνέβαιναν «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*», σήμερα **γιατί δὲν γίνονται θαύματα**;... Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, ἀγαπητοί μου, **χρειάζεται πίστι**. Ἄν σήμερα δὲν γίνονται θαύματα, δὲν εἶνε διότι ἀδυνατίσει ὁ Χριστός, ἀλλὰ διότι ἀδυνατίσει ἡ δικὴ μας πίστι· εἶνε μᾶλλον ὀλιγοπιστία — νὰ μὴν πῶ ἀπιστία. Ὅπου ὁμως ὑπάρχει πίστι, καὶ σήμερα γίνονται θαύματα. Ἄκοῦστε ἕνα.

25 χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὸ Μαραθῶνα, μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια εἶχε ἕνα κοριτσάκι τῆς δευτέρας δημοτικοῦ. Αὐτό, καθὼς μάζευε λουλούδια γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὴ γαγιά του, τὸ δάγκωσε ὀχιά. Τὸ μετέφεραν ἀναίσθητο στὸ καλύτερο νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ οἱ γαιτροὶ εἶπαν· Δὲν ὑπάρχει πιά σωτηρία· ὅ,τι μπορέσαμε τὸ κἀναμε... Τὸ παιδὶ εἶχε βυθιστῆ, ἦταν σὰν νεκρό. Μὰ ἡ μάνα πίστευε. Γονάτισε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα τὸ Χριστὸ νὰ τὸ κἀνὴ καλά. Καὶ τὸ πρῶι, ἐνῶ ὅλοι τὸ εἶχαν ξεγραμμένο, τὸ κοριτσάκι ἄνοιξε τὰ ματάκια του καὶ εἶπε· **Μάνα μου, εἶμαι καλά!**... Κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄπιστοι γαιτροὶ ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἡ φωτογραφία του δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες.

Γονεῖς, **στηρίξτε τὸ σπιτάκι σας πάνω στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ μας**. Καὶ νὰ ἴχετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ποὺ γεννηθήκατε μέσα σ' αὐτὴν.

Ἀδελφοί μου, **στὰ ἴχνη τῶν ἀποστόλων!** Ἄς καυχῶνται ἄλλα ἔθνη γιὰ τὶς μηχανές καὶ τὰ ὄπλα τους· ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἔχει τὸ ἀνώτερο ὄπλο, τὴν πίστι. Κι ἂν σκιάσῃ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἀεροπλάνα, κι ἂν γεμίση ἡ γῆ ἀπὸ διαβόλους, ἐὰν ἐμεῖς, ὁ μικρὸς Δαυῖδ, ἔχουμε στὴν καρδιά του τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ θὰ νικῆσῃ. Ἄς πλησιάσουμε, ἄς ἐνωθοῦμε, **ἄς γίνουμε ἕνα μὲ τὸ Χριστό**. Ἄς ἀποδείξουμε καὶ στὴ γενεὰ μας, ὅτι ὁ Χριστὸς ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγένετο στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Κοζάνης τὴν 21-4-1963. Καταγραφή καὶ σύντμησις 28-2-2015. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 77α' Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΛΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868)

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1581	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων (Μάρκ. 15,43-16,8) 16 Μαΐου 2021	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ χριστιανικὴ ἀνδρεία

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε σχετικὸ μὲ τὴν ἑορτὴ τῶν μυροφόρων. Νοερῶς μᾶς μεταφέρει στὰ μεγάλα ἐκεῖνα γεγονότα ποὺ ἔγιναν τὴ **Μεγάλῃ Παρασκευῇ**.

***

Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὁ Κύριος συνελήφθη τὴ νύχτα τῆς Μεγάλῃς Πέμπτης, ὠδηγήθηκε ἐνώπιον τοῦ Ἄννα καὶ τοῦ Καϊάφα, καὶ τὶς πρωινὲς ὥρες, ὅταν ἄνοιξε τὸ πραιτώριο, ἔγινε ἡ δίκη τοῦ ἐνώπιον τοῦ Ῥωμαίου πραιτωρός. Ὁ Πιλάτος κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια νὰ ἀθώωση τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὴν κακία τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποκύψῃ εἶνε ὁ **φόβος** μήπως γίνῃ δυσάρεστος στὸν καίσαρα. Ἔτσι ὑπέγραψε τὴν καταδίκη. Ἡ ὥρα ποὺ ὑπέγραψε ἦταν 9 τὸ πρωὶ τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς, καὶ στίς 12 τὸ μεσημέρι ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη στὸ Γολγοθᾶ.

Ἐπάνω στὸ σταυρὸ δὲν ἔμεινε πολὺ. Στίς 3 τὸ ἀπόγευμα ὁ **Ἐσταυρωμένος ἐξέπνευσε**. Οἱ ὥρες ποὺ ἀκοῦμε στὸ Εὐαγγέλιο εἶνε τοῦ ἐβραϊκοῦ ὠρολογίου· ὅταν λέῃ «ὦρα ἕκτη» εἶνε ἡ 12η μεσημβρινή, κι ὅταν λέῃ «ὦρα ἐνάτη» εἶνε ἡ 3η ἀπογευματινὴ. Ὁ Κύριός μας δηλαδὴ δὲν ἔμεινε στὸ σταυρὸ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες καὶ ἡ συντομία αὐτὴ προκάλεσε στὸν Πιλάτο ἀπορία· «ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε» (Μάρκ. 15,44). Οἱ κατάδικοι συνήθως ἄντεχαν πολλὰς ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες· ἐν τῷ μεταξύ ἡ ὁσμὴ τοῦ αἵματος τραβοῦσε τὰ σκυλιά, ποὺ ὠρμούσαν κ' ἔκοβαν ἀπὸ τὶς σάρκες τους, καὶ τὰ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ κατέβαιναν καὶ τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια· στὸ τέλος στοὺς σταυροὺς ἔμεναν μόνο τὰ κόκκαλα, θέαμα ἀποτρόπαιο.

Νεκρὸς πλέον ὁ Κύριος πάνω στὸ σταυρὸ. Ποιὸς τώρα θὰ φροντίσῃ, ποιὸς θὰ πᾶν νὰ τὸν ἀποκαθλώσῃ, νὰ τὸν ξεκρεμάσῃ, καὶ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὶς τελευταῖες τιμές; Θὰ περιμένε κανεὶς αὐτὸ νὰ τὸ κἀνῃ κάποιος ἀπὸ τοὺς μα-

θητάς του, κάποιος ἀπὸ τὸν στενὸ κύκλο τῶν γνωρίμων καὶ φίλων, κάποιος ἀπὸ τοὺς τόσους ποὺ εὐεργέτησε. Κανεὶς ὅμως δὲν φαίνεται. Ὅλοι φοβήθηκαν. Ἔνας μόνο παρουσιάζεται: **Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς**» (ἐ.ἀ. 15,43). Αὐτὸς τολμᾷ, ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, ζητᾷ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ παίρνει καὶ κάνει τὴν ταφὴ μὲ κάθε τιμὴ.

Ὁ Ἰωσήφ ζήτησε τὸ σῶμα ἐνὸς καταδίκου. Μὲ τὸ διάβημα αὐτὸ κινδύνευε νὰ πέσῃ στὴ δυσμένεια τῶν Ἰουδαίων, νὰ γίνῃ μισητός. Κινδύνευε νὰ χάσῃ τὴ θέσι του – καὶ εἶχε μεγάλη θέσι ὡς μέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου. Οὔτε τὰ σχόλια ὅμως οὔτε τὶς εἰρωνεῖες οὔτε τὸ διωγμὸ οὔτε τὴ θέσι οὔτε τὴν περιουσία ὑπολόγισε. **Θεώρησε ἱερὸ καθήκον** νὰ κηδεύσῃ τὸ ἀχραντὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εὐλογημένη ἡ πρωτοβουλία του, εὐλογημένα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του. Αὐτὸς καὶ ὁ Νικόδημος πρωτοστάτησαν στὸ ἱερὸ τοῦτο καθήκον ἀπέναντι στὸ μεγάλο Νεκρὸ. «*Τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἤτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ*» (ἐ.ἀ.).

Μεγάλῃ ἡ τόλμη τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Ἄλλὰ μεγαλύτερη τόλμη ἔδειξαν σήμερα **οἱ μυροφόρες γυναῖκες**. Ἐνῶ οἱ μαθηταὶ φοβισμένοι εἶνε κλεισμένοι μέσα καὶ δὲν τολμοῦν νὰ βγοῦν, αὐτὲς βγαίνουν στὸ δρόμο καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι νύχτα, «*σκοτίας ἔτι οὔσης*» (Ἰω. 20,1), γιὰ νὰ ἐκτελέσουν καὶ αὐτὲς τὸ ἱερὸ χρέος ἀπέναντι στὸν Κύριό μας. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὶς ἔκανε νὰ δείξουν τέτοιο ἥρωισμό καὶ αὐταπάρνησι; Ἡ ἀγάπη στὸ Χριστό. Ὅταν αὐτὴ ἀνάψῃ στὴν καρδιά, ὁ ἄνθρωπος τολμᾷ.

***

Ἐμεῖς ἔχουμε ἀγάπη στὸ Χριστό; Ἀγάπη στὸ παιδί, στὴ σύζυγο, στὰ χρήματα, σὲ ὑλικά καὶ ἐγκόσμια πράγματα ἔχουμε· ἀγάπη στὸ Χριστό δὲν ἔχουμε. Ὅποιος ἔχει μέσα του τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης στὸ Χριστό, ὅλα τὰ ποτάμια καὶ οἱ ὠκεανοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴ σβήσουν.

Ἦ καὶ νὰ μπορούσα νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν τόλμη τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Νικοδήμου καὶ τῶν μυροφόρων γυναικῶν! Αὐτοὶ εἶνε γιὰ μᾶς παράδειγμα ἀνδρείας. Κι ὅταν λέω ἀνδρεία δὲν ἐννοῶ τὴ σωματική. Αὐτὴ εἶνε κάτι φυσικό. Ἡ ἀξία δὲν εἶνε στὰ κορμιά τὰ εὐρωστα πού τρέχουν στὸ στίβο καὶ δίνουν κλωτσιές στὰ γήπεδα. Χωρὶς νὰ περιφρονοῦμε τὸ σῶμα, ἡ ἀξία ἢ μεγάλη δὲν εἶνε ἐκεῖ, στοὺς μυῶνες καὶ τὰ νεῦρα. Κι ὁ Γολιάθ ἦταν σωματώδης, ἕνα πελώριο ὄν, ἕνα βουνὸ ἀπὸ σάρκες· ἀλλὰ μέσα ἐκεῖ κατοικοῦσε μιὰ μικρὰ ψυχὴ. Ὅταν λέμε ἀνδρεία ἐννοοῦμε τὴν **ψυχικὴ ἀνδρεία**, τὴν χριστιανικὴ ἀνδρεία, ἐκείνη πού νικάει κάθε ἐμπόδιο στὴ ζωὴ. Μπορεῖ ἕνας νὰ εἶνε ἀσθενικός, νὰ μὴ μπορῇ νὰ κρατήσῃ οὔτε τὸ πιρουνι, κι ὅμως μέσα σ' αὐτόν, πού βρίσκεται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, νὰ κατοικῇ μιὰ ψυχὴ οὐρανομήκης. Τί ἦταν ὁ φτωχὸς Λάζαρος τοῦ Εὐαγγελίου (βλ. Λουκ. 16,19-31); Ἕνα ἔλκος, μιὰ πληγὴ. Καὶ ὅμως μέσα του κατοικοῦσε μιὰ ψυχὴ ἥρωική. Τί ἦταν ὁ Ἰώβ; Ἀσθενὴς ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια· ἀλλὰ μέσα του κατοικοῦσε ψυχὴ γενναία. Ψυχὴν «ἀνδρείαν τίς εὐρήσει» (Παρ. 31,10), πού δὲν ὑπολογίζει κινδύνους;

Τέτοια ἀνδρεία ἔχουμε ἀνάγκη. Ὁ διάβολος ἐνσπεῖρει μέσα μας δειλία. Κι ὅπως ὁ δειλὸς στρατιώτης γίνεται προδότης τῆς πατρίδος, πετάει τὸ ὄπλο καὶ φεύγει, ἔτσι ὁ **δειλὸς χριστιανὸς** γίνεται προδότης τοῦ Χριστοῦ. Σκορπάει φόβο ὁ διάβολος. Κάθε φορὰ πού πρόκειται νὰ ἐκτελέσουμε κάποιο καθῆκον ἱερὸ ἀπέναντι ἢ τῆς οἰκογενείας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τῆς θρησκείας μας, ἔρχεται ὁ φόβος καὶ μᾶς παραλύει. Θέλετε παραδείγματα; Κοσμικοὶ ἄνθρωποι σὲ καλοῦν σὲ τραπέζι καὶ δὲν τολμᾶς νὰ κάνῃς τὸ σταυρό σου, γιατί φοβᾶσαι τὰ σχόλια καὶ τίς εἰρωνεῖες. Ὁ φόβος μήπως μᾶς ποῦν καθυστερημένους, ἔξω τόπου καὶ χρόνου, ἀνθρώπους τοῦ μεσαίωνα, σείει τίς χριστιανικὲς συνειδήσεις. Ὁ ἕνας δὲν νηστεύει, γιατί φοβᾶται μήπως ἀρρωστήσῃ. Ὁ ἄλλος δὲν ἐλεεῖ, γιατί φοβᾶται μήπως φτωχύνει. Ὁ ἄλλος δὲν συγχωρεῖ, γιατί φοβᾶται πὼς θὰ τὸν θεωρήσουν ἀδύναμο. Ὁ ἄλλος ἀρνεῖται τὴν ἀλήθεια καὶ ὀρκίζεται ψέματα ἐπάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο γιατί φοβᾶται τίς συνέπειες...

* * *

Ἀδελφοί μου, ἡ ἀνδρεία πού ἔδειξαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος καὶ οἱ μυροφόρες γυναῖκες εἶνε **ὑπόδειγμα γιὰ μᾶς**.

Ὁ καθένας μας εἶνε ἕνας «**στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ**» (β' Τιμ. 2,3). Νὰ εἴμαστε λοιπὸν ἀνδρεῖοι.

Στρατιώτης καὶ φόβος δὲν συμβιβάζονται, Χριστιανὸς καὶ φόβος δὲν ταιριάζουν. Ἡ λέξι φόβος ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ λεξικό τοῦ Χριστιανοῦ. Δὲν γνωρίζω ἄλλον πιὸ ἀτρόμητον ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Χριστιανό. Ἐὰν φοβᾶσαι, δὲν εἶσαι πραγματικὸς Χριστιανός.

Μὴ φοβᾶσαι κανένα. Ποῖόν φοβᾶσαι ἀλήθεια, μήπως κάποιον ἄνθρωπο πού σὲ ἀπειλεῖ; Ὁ Χριστὸς εἶπε: «**Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυνάμενων ἀποκτεῖναι**»· αὐτοὶ μόνο τὸ σῶμα μπορούν νὰ φονεύσουν, τὴν ψυχὴ δὲν μπορούν νὰ τὴν πειράξουν (Ματθ. 10,28). Ποῖόν φοβᾶσαι, τὸν κόσμος; Ὁ Κύριος εἶπε: «**Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**» (Ἰω. 16,33). Ποῖόν φοβᾶσαι, τὸν διάβολο; Ἀλλὰ κι ἂν ἀκόμα ἀνοίξῃ ὁ ἄδης καὶ βγοῦν ὄλοι οἱ δαίμονες καὶ πλημμυρήσουν οἱ δρόμοι ἀπ' αὐτούς, ὁ Χριστιανὸς θυμᾶται τὸ λόγο πού εἶπε ὁ Χριστὸς: Σᾶς δίνω τὴ δύναμι νὰ πατᾶτε τὸν ἐχθρό. «**Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ**» (Λουκ. 10,19). Τί φοβᾶσαι, τὸν θάνατο; Ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς ἔχει τὸ Χριστό, πού εἶνε «**ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ**» (Ἰω. 11,25). Νὰ ζήσουμε λοιπὸν μὲ ἀνδρεῖο φρόνημα.

Ἐὰν νιώθουμε δειλία, μὴ λησμονοῦμε ὅτι στὴν Ἀποκάλυψι ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶδε μιὰ λίμνη πυρός, γεμάτη φλόγες, καὶ μέσα σ' αὐτὴν ὄλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς· καὶ πρώτους - πρώτους εἶδε ποιούς; τοὺς δειλοὺς (βλ. Ἀπ. 21,8). Ζοῦμε σὲ χρόνια ἀποκαλυπτικά. Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ σταθοῦμε ἀνδρεῖοι. Ἄν ὑπῆρχαν στὸν τόπο μας ἕκατὸ ἀνδρεῖοι Χριστιανοὶ καὶ Χριστιανές, διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ κατάστασι. Ζοῦμε σὲ κόσμος κολακείας· δὲν λέμε ἀλήθεια, τὸν διάβολο τὸν λέμε ἄγγελο. Γι' αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε μπροστά.

Ἀνδρεῖοι νὰ εἴμαστε. Τίποτα μὴ φοβᾶσαι παρὰ μόνο τὸ Χριστό. Ψηλὰ τὰ λάβαρα! Τὴν ἀλήθεια παντοῦ. Νὰ εἴμαστε συμπαραστάτες τῶν γενναίων μαχητῶν. Διότι, ἐὰν οἱ Χριστιανοὶ σκεπτῶμαστε τὸ συμφέρον, τὰ χρήματα καὶ τὴν περιουσία μας, νὰ τὸ θυμᾶστε, θὰ ἐπικρατήσουν οἱ ἄθεοι. Ἐὰν δὲν σταθοῦμε ἀνδρεῖοι, θὰ χάσουμε καὶ πατρίδα καὶ σπίτια καὶ τὰ πάντα. Ψηλὰ τὸ φρόνημα, στὸν οὐρανό! Μόνο ἔτσι θὰ κρατήσουμε τὸν τόπο μας στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2383	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 23 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ποῦ μένει ὁ Πέτρος!

«Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ» (Πράξ. 9,43)

Ἀεικίνητο, ἀγαπητοί μου, καὶ **δραστήριο** μᾶς παρουσιάζουν τὸν ἀπόστολο Πέτρο οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων, τὸ θεόπνευστο βιβλίον ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶνε παρμένες ὅλες οἱ ἀποστολικὲς περικοπὲς τῶν ὀκτῶ Κυριακῶν τοῦ Πεντηκοσταρίου. Οὔτε μιὰ μέρα –καὶ νύχτα ἀκόμη– δὲν ἄφηγε νὰ περάσῃ κενὴ καὶ ἀναξιοποίητη γιὰ τὴ δόξα τοῦ ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ καὶ τὴν πρόοδο τῆς Ἐκκλησίας του ὁ μακάριος ἀπόστολος.

Τὸ **ἐνδιαφέρον** του ἦταν ἀκοίμητο γιὰ ὅλες τὶς ἐκκλησίες, ποὺ εἶχαν ἰδρυθῆ τότε, στὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ἀποστολικῆς περιόδου. **Σὰν στρατηγός**, ποὺ ἔχει χρέος νὰ ἐπιθεωρῇ ὅλες τὶς στρατιωτικὲς μονάδες καὶ τοὺς σχηματισμούς, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ μικρὰ καὶ ἀπομακρυσμένα φυλάκια ποὺ ἐμπίπτουν στὴ ζώνη εὐθύνης του, ἔτσι κι ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, διωρισμένος ἀπὸ τὸν Κύριο σὲ ἡγετική θέσι τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας του, **νιώθει εὐθύνη**· καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἡσυχάζει ἂν δὲν ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ καὶ νεοσύστατη τοπικὴ ἐκκλησία.

«**Ὅλοι** οἱ Χριστιανοὶ ξέρουν τὸν Πέτρο· τὸν παρακολουθοῦν, τὸν βλέπουν, τὸν ἀκοῦνε· ὅλοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ ἅγιο παράδειγμά του καὶ στηρίζονται ἀπὸ τὴ διδαχὴ του. **Τὸν ἀγαποῦν, τὸν σέβονται**· καὶ μόνο τὸ ὄνομά του ν' ἀκούσουν χαίρονται καὶ ἀναθαρροῦν οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι λιγιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ Κυρίου.

***

Ἀκούσαμε σήμερα, ἀδελφοί μου, πῶς τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου (βλ. Πράξ. 9,32-42) σὲ ἓνα καὶ μόνο στίχο περιγράφει τὴν κίνησί του· «Ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον **διὰ πάντων** κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄγιους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν» (ἔ.ἀ. 9,32).

Περιοδεύοντας ὅλες τὶς ἐκκλησίες ἐπισκέπτεται καὶ τὴν **Λύδδα**, πόλι μεσογειακὴ ποὺ

ὅπως βλέπουμε στὸ χάρτη τῆς Παλαιστίνης βρίσκεται κοντὰ στὴν Ἀριμαθαία. Ἐδῶ διδάσκει αὐτοὺς ποὺ τρέχουν νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ θεραπεύει στὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν Αἰνέα, ἓναν παράλυτο «**ἐξ ἐτῶν ὀκτῶ κατακείμενον ἐπὶ κραβάτῳ**», ποὺ ἐπὶ ὀχτῶ χρόνια ἔμενε κατάκοιτος πάνω σ' ἓνα κρεβάτι. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς, ποὺ ἀκοῦνε τὸ κήρυγμα τοῦ Πέτρου καὶ βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὴ θαυμαστὴ θεραπεία τοῦ Αἰνέα, ἐλκύονται στὴ χριστιανικὴ πίστι. Πληθος ψυχῆς γίνονται Χριστιανοί· «**καὶ εἶδον αὐτόν**», τὸν θεραπευμένο παράλυτο, «**πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον**» (ἔ.ἀ. 9,33,35).

Κατόπιν ὁ Πέτρος, πρόθυμος καὶ ἀκούραστος σὲ ἀποστολικὸς κόπους, δέχεται τὴν πρόσκλησι Χριστιανῶν ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Ἰόππη (τὴ σημερινὴ Γιάφφα, παραλιακὴ πόλι ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης), καὶ σπεύδει ἐκεῖ· ἔχουν ἀνάγκη καὶ ζητοῦν τὴ βοήθειά του. Καὶ νάτον τώρα στὴν **Ἰόππη**. Ἐδῶ θὰ κηρύξῃ καὶ θὰ κἀνῃ ἄλλο μεγαλύτερο θαῦμα. Ἀσθένησε καὶ πέθανε ἡ ἐλεήμων Ταβιθὰ ἢ Δορκὰς. Κλαῖνε καὶ θρηνοῦν χῆρες καὶ ὄρφανὰ ποὺ τὴν εἶχαν προστάτη. Ὁ Πέτρος συμπονεῖ μαζί τους. Γονατίζει, προσεύχεται μπροστὰ στὸ ἄψυχο σκῆνωμα, καὶ μὲ τὴ θερμὴ προσευχὴ του ἡ Ταβιθὰ ἀνασταίνεται! Τὸ θαῦμα διαδίδεται καὶ κάνει καὶ ἄλλους νὰ πιστέψουν στὸν Κύριο.

Ἐδῶ τελειώνει τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς διαβάσω καὶ **τὸν ἀμέσως ἐπόμενο στίχο τοῦ ἱεροῦ κειμένου**, ποὺ λέει κάτι διδακτικὸ.

***

Κατάκοπος ὁ ἀπόστολος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία, τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ψυχικὴ καταπόνησι, ἐκλέγει ὡς τόπο γιὰ μία προσωρινὴ ἀνάπαυλα, τὸ σπιτί ἐνὸς φτωχοῦ ἐργάτου τῆς Ἰ-

όππης, πού ἔγινε πλέον ὀνομαστός γιατί φιλοξένησε τὸ μεγάλο ἀπόστολο. Ἐκεῖ θὰ μείνη ὅσες μέρες θὰ βρίσκεται στὴν Ἰόππη, σύμφωνα μὲ ῥητὴ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου (βλ. Λουκ. 10,7). Γράφουν οἱ Πράξεις: «*ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἰκανὰς μείναι αὐτὸν ἐν Ἰόππη παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ*» (ἔ.ἀ. 9,43). Ἐμένα αὐτὸ τὸ «*παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ*» μὲ συγκινεῖ, μὲ διδάσκει.

Ἄλλοι ἄς θαυμάσουν τὸν Πέτρο, γιατί τὶς μέρες ἐκεῖνες στὴν Ἰόππη δίδαξε, θαυματούργησε, εἴλκυσε στὴ Χριστιανικὴ πίστι πλήθη. Ναί, θαυμαστά ὅλα αὐτά. Μὰ ἐγὼ θαυμάζω τὸν Πέτρο «ἐξ ὄνουχος» ὅπως λένε, καὶ μόνο δηλαδὴ **ἀπὸ αὐτὴ τῆ λεπτομέρεια** ὅτι «*ἔμεινε παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ*», ἔμεινε στὸ σπίτι κάποιου βυρσοδέψη πού λεγόταν Σίμων, δὲν θεώρησε ἀναξιοπρεπὲς καὶ ἀπαγορευμένο γιὰ τὴν ὑπόληψί του νὰ φιλοξενηθῆ ἀπὸ κάποιον πού ἀσκοῦσε ἐπάγγελμα ἄσημο κ' ἐθεωρεῖτο ταπεινωτικὸ (βυρσεύς, βυρσοδέψης, εἶνε ὁ ἐργάτης πού ἀσχολεῖται μὲ τὴν κατεργασία δερμάτων, αὐτὸς πού πλένει καὶ καθαρίζει δέρματα ζώων, ὁ ταμπάκης ὅπως λένε).

Στὴν Ἰόππη λοιπὸν **ὁ Πέτρος ἔμεινε σὲ ἔναν ἐργάτη!** Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ, γι' αὐτοὺς πού κατηγοροῦν συκοφαντικὰ τὸν Χριστιανισμό πὼς τάσσεται τάχα σύμμαχος τῶν κεφαλαιοκρατῶν, ἄς εἶνε **μιὰ διαμαρτυρία τῆς ἱστορίας** τῆς Ἐκκλησίας, ἓνα ἐπιχείρημα μὲ **κοινωνικὴ σημασία**. Ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς βήματα ἀγκάλιασε τὶς ἐργατικὲς τάξεις. Ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἦταν οἱ περισσότεροι πού ἀνταποκρίθηκαν στὸ κήρυγμά της· ἐργάτες ἦταν οἱ πρῶτοι πού εἶδε νὰ γίνωνται ὄχι ἀπλῶς πιστοὶ ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ ἐξέχοντα μέλη της, οἱ ἐνθουσιώδεις κήρυκες τῆς νέας πίστεως. Τί ἦταν π.χ. ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν, ὁ Παῦλος; δὲν ἦταν *σκηνοποιός, ὁμότεχνος* καὶ συνεργάτης τοῦ Ἀκύλα καὶ τῆς Πρίσκιλλας; (βλ. Πράξ. 18,1-3). Νά τώρα **κι ὁ Πέτρος**, ὁ ἄλλος κορυφαῖος ἀπόστολος· **ἐργάτης** καὶ αὐτὸς (ἀλιεύς, ψαράς), καὶ σὲ ἐργατικὸ σπίτι τῆς Ἰόππης βρίσκει κατάλυμα καὶ φιλοξενία· ἐκεῖ ἀναπαύεται, μαζί τους τρώει καὶ πίνει, μαζί τους προσεύχεται, μαζί τους συνεργάζεται.

Ἄλλὰ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ, τὴν ὁποία ὁ ἱερός συγγραφεύς, ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς –ἢ μᾶλλον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο–, θεώρησε ἄξια νὰ καταγραφῆ καὶ νὰ καταχωρισθῆ στὸ θεόπνευστο βιβλίω τῶν Πράξεων, ἔχει καὶ **πνευματικὴ σημασία**. Διδάσκει καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὅτι **ὁ Πέτρος εἶνε ταπεινός**, γι' αὐτὸ συναναστρέφεται μὲ ταπεινοὺς. Δὲν εἶνε καλομαθημένος ἀριστοκράτης· εἶνε λιτοδίαιτος, δὲν δυσ-

κολεύεται νὰ μείνη στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ Χριστιανοῦ.

Τὸ σπίτι τοῦ «*βυρσεῶς Σίμωνος*» δὲν ἦταν ἀσφαλῶς τὸ μόνο πού μετὰ χαρᾶς ἀνοιξε τὴν πόρτα του γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν κορυφαῖο ἀπόστολο. Ὅχι. Εἶνε βέβαιο ὅτι ὅλα τὰ σπίτια τῶν Χριστιανῶν –μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἦταν καὶ κάποιοι, λίγοι βέβαια, εὐκατάστατοι καὶ μὲ καλὲς θέσεις στὴν ἐμπορικὴ αὐτὴ πόλι– θὰ ἄνοιγαν πρόθυμα τὶς πόρτες τους καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ τῆς Ἰόππης θὰ θεωροῦσαν ἰδιαίτερη εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ φιλοξενήσουν τὸν ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ. Νομίζω λοιπὸν ὅτι, ἂν ὁ Πέτρος στὴν Ἰόππη ἔμεινε «*παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ*», δὲν τὸ ἔκαμε γιατί δὲν εἶχε ποῦ ἄλλοῦ νὰ φιλοξενηθῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώση παράδειγμα σὲ ὅλους μας καὶ ἰδιαίτερα στοὺς ποιμένες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, **νὰ μὴ περιφρονοῦμε τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς**. Ἐφ' ὅσον οἱ «*μικροὶ*» αὐτοὶ πιστεύουν στὸ Χριστό, στὶς καρδιὲς αὐτῶν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη πνευματικὸ μεγαλεῖο, τὸ ὁποῖο ματαίως ἀναζητεῖ κανεὶς μεταξὺ τῶν «*μεγάλων*».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ κρίνω ὅτι πρέπει νὰ διατυπώσω –καὶ σὲ κανένα μὴ κακοφανῆ– τὴν ἐξῆς ὀξεῖα διάκρισι. Ὅ,τι γιὰ τὸν κόσμο θεωρεῖται καὶ θαυμάζεται ὡς τὸ πιὸ ἐκλεκτό, ὡς ἡ ἀριστοκρατία, ὡς ἡ **ἀφρόκρεμα** τῆς κοινωνίας, αὐτὸ γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶνε ἀπόβλητο καὶ ἀπορριπτό ὡς **κοπρὶά** τοῦ διαβόλου! Καὶ ἀντιθέτως· ὅ,τι γιὰ τὸν κόσμο θεωρεῖται «*κόπρος*» –«*περικαθάρματα τοῦ κόσμου*» (Α' Κορ. 4,13) δὲν ἐνομίζοντο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι;–, γιὰ τὸ Θεὸ εἶνε ἡ **ἀφρόκρεμα** τοῦ λαοῦ του, τὰ «*ἀκροθίνια*» (Ἐβρ. 7,4) λάφυρά του, ἡ ἐκλεκτὴ μερίδα τοῦ παραδείσου!

***

Ὡ Πέτρε, θεόπνευστε ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ! Πόσα δὲν μᾶς διδάσκεις μὲ τὴν ἐπίσκεψι καὶ παραμονή σου στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τοῦ Σίμωνος! **Τὸ παράδειγμά σου** αὐτό, παραπάνω κι ἀπὸ μύρια κηρύγματα, **μᾶς φωνάζει**:

✓ Ἀγαπᾶτε τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, ἔστω καὶ ἂν ἐργάζωνται σὲ «*κατώτερα*» ἔργα.

✓ Μετράτε πάντοτε τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ὄχι μὲ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια ἀλλὰ μὲ τὸν πῆχου τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Καὶ

✓ Ἄν ἐσεῖς ὑπερέχετε κατὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὰ ἀξιώματα, φοβηθῆτε μήπως ὑπολείπεσθε κατὰ τὴν ἀρετὴ κ' εἴστε ἀνάξιοι νὰ συγκριθῆτε μὲ ἓνα «*Σίμωνα βυρσεά*» τῆς Ἰόππης.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2384	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42) 30 Μαΐου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί μπορεῖ μιὰ γυναίκα!

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακή. Τί θὰ σπῆ **Κυριακή**; Μιὰ ἡμέρα ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες· εἶνε **τὸ διαμάντι τῆς ἐβδομάδος**. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν ἀνήκει σ' ἐμᾶς (στὶς ἐργασίες ποὺ ἔχουμε, στὰ χωράφια, στὰ ζῶα κ.τ.λ.)· ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀπ' τὸν ὁποῖο πῆρε τὸ ὄνομα· ἀπὸ τὸ *Κύριος* λέγεται κι αὐτὴ *Κυριακή*.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ **ὅλοι** ὅσοι κατοικοῦμε στὴ χριστιανικὴ αὐτὴ χώρα, παπᾶδες καὶ λαϊκοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀμόρφωτοι καὶ μορφωμένοι, τσοπάνηδες καὶ βασιλιάδες, ἔχουμε χρέος **νὰ κάνουμε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου**. Δηλαδή·

✓ Μόλις χτυπήση ἡ καμπάνα τῆς Κυριακῆς, φτερὰ στὰ πόδια· **νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἐκκλησία**, νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας, καὶ ν' ἀκοῦμε τὴ θεία λειτουργία· ὄχι χασμῶμενοι καὶ κοιτάζοντας τὰ ρολόγια, καὶ παρατηρώντας τί φορᾶει ἡ μιὰ καὶ τί ἡ ἄλλη, πῶς ψάλλει ὁ ψάλτης, πῶς κάνει ὁ παπᾶς· ἀλλὰ προσέχοντας τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ· νὰ μένουμε μέχρι τὸ τέλος· νὰ παίρνουμε τὸ ἀντίδωρο ἀπ' τὸ χέρι τοῦ παπᾶ.

✓ Στὸ σπίτι ὁ πατέρας νὰ πῆ· Παιδιά, ἡ ἡμέρα ἀνήκει στὸν Κύριο. Ν' ἀνοίξη **τὸ Εὐαγγέλιο**, νὰ διαβάση ἕνα κομμάτι καὶ νὰ τοὺς τὸ ἐξηγήση.

✓ Ψάξε γύρω σου ποῦ ὑπάρχουν φτωχοὶ καὶ πηγαινέ τους κρυφὰ **ἕνα πιάτο φαί**.

Κυριακὴ θὰ πῆ, νὰ κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ κάνουμε; Ὁχι. Ἀντιθέτως **κάνουμε ἔργα διαβόλου**. Ἄν ρωτήσετε, ποιά εἶνε ἡ πιὸ ἀμαρτωλὴ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος; δὲν εἶνε ἡ Δευτέρα, οὔτε ἡ Τρίτη, οὔτε ἡ Τετάρτη, οὔτε ἡ Πέμπτη, οὔτε ἡ Παρασκευὴ, οὔτε τὸ Σάββατο· εἶνε ἡ Κυριακὴ. Ρωτήστε δικαστὰς, ἀστυνόμους, γιατρούς· θὰ σᾶς ποῦν, ὅτι τὰ πιὸ βαρεῖα ἐγκλήματα καὶ ἀτιμίες (πορνείες, μοιχεῖες κ.τ.λ.) γίνονται Κυριακὴ.

Ἄλλὰ σήμερα δὲν εἶνε ἀπλῶς Κυριακὴ. Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς 52 Κυριακὲς τοῦ ἔτους ἔχει τὸ

ἰδιαίτερο ὄνομα τῆς, καὶ ἡ σημερινὴ ὀνομάζεται **Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος**· γιατί τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 4,5-42), μιλάει γιὰ μιὰ γυναίκα Σαμαρείτισσα. Τὸ *Σαμαρείτισσα* δὲν εἶνε προσωπικὸ τῆς ὀνομα· δηλώνει τὸν τόπο καταγωγῆς τῆς. Ὅπως ἐκείνη ποὺ εἶνε ἀπ' τὴ Φλώρινα λέγεται Φλωρινιώτισσα, ἔτσι αὐτὴ λέγεται Σαμαρείτισσα γιατί ἦταν ἀπὸ τὴ Σαμάρεια.

Τὴ ἦταν ἡ Σαμαρείτισσα; **Μία γυναίκα πολὺ ἀμαρτωλὴ**. Παντρεύτηκε ἕναν ἄντρα· μετὰ χώρισε καὶ πῆρε δεῦτερο· μετὰ ἐδίωξε τὸ δεύτερο, πῆρε τρίτο· μετὰ πῆρε τέταρτο, μετὰ πῆρε πέμπτο. Τώρα ζοῦσε μ' ἕναν ἕκτο ἀστεφάνωτη. Συναισθανόταν τὴν παρανομία καὶ ντρεπόταν. Τὸ λέει ἐμμέσως τὸ εὐαγγέλιο· πῆγαινε μεσημέρι στὸ πηγάδι γιὰ νερό, ὥστε νὰ μὴ συναντᾶ κανένα καὶ τὴ σχολιάζουν.

Τώρα λοιπὸν στὸ πηγάδι συνάντησε ἕναν ἄγνωστο. Μὰ **αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἦταν βασιλιάς!** Βασιλιάς δὲν θὰ πῆ τίποτα. Τί εἶνε οἱ βασιλιάδες; Ἄνθρωποι ποὺ βασιλεύουν ἕνα διάστημα καὶ μετὰ τελειώνουν ἢ πέφτουν. Ὁ βασιλιάς αὐτὸς ὅμως ζῆ καὶ βασιλεύει αἰωνίως· «*τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος*» (Λουκ. 1,33. Σύμβ. πίστ. 7). Εἶνε ὄχι ἀπλῶς βασιλιάς, ἀλλὰ «*ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων*» (Ἀ' Τιμ. 6,15. Ἀπ. 19,16)· εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**.

Αὐτὸς λοιπὸν, ὁ βασιλιάς τοῦ κόσμου, ἦρθε· κατέβηκε στὴ γῆ καὶ πῆγε σ' ἐκεῖνο τὸ πηγάδι. Βάδισε μὲ τὰ πόδια· οὔτε ἀμάξι, οὔτε ἄλογο, οὔτε γαϊδουράκι εἶχε. Ὅταν ἔφτασε ἦταν καταμεσήμερο, ὁ ἥλιος ἔκαιγε τὶς πέτρες, ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε. Κουρασμένος ἀπ' τὴν ὁδοπορία κάθησε ἐκεῖ, ἔτσι ἀπλᾶ, νὰ ξεποστᾶση, αὐτὸς, ὁ βασιλιάς τοῦ σύμπαντος! Ποῦ νὰ τὸν γνωρίση ἡ Σαμαρείτισσα! Οὔτε κορώννα στὸ κεφάλι, οὔτε σπαθὶ στὴ μέση, οὔτε δαχτυλίδια μὲ διαμάντια φοροῦσε. Ὁ Χριστὸς μας ζοῦσε ἀπλᾶ· ἡ **ἀπλότης** ἦταν τὸ γνώρισμά του.

Ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε πρῶτος κουβέντα μὲ τὴ γυναῖκα· τῆς ζητάει νὰ τοῦ δώσῃ νερό. Αὐτὴ κατάλαβε ὅτι εἶνε Ἰουδαῖος – καὶ μεταξύ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν ὑπῆρχε ἔχθρα. Λέει λοιπόν· –Πῶς ἐσύ, ἓνας Ἰουδαῖος, ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μένα, μιὰ Σαμαρείτισσα γυναῖκα; Ὁ Χριστὸς τῆς ἀπαντᾷ· –Ἄν ἤξερες τί δῶρο δίνει ὁ Θεὸς καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ σοῦ ζητάει νερό, ἐσύ θὰ τοῦ ζητοῦσες κι αὐτὸς θὰ σοῦ ἔδινε **τὸ ἀθάνατο νερὸ ποὺ σβῆνει τὴ δίψα ὀρισπικά.** –Ἄν ἔχῃς, λέει, Κύριε, ἐσὺ τέτοιο νερό, δός μου το, ὥστε νὰ μὴ διψῶ μήτε νὰ ῥχωμαι ἐδῶ νὰ γεμίζω. –Θὰ σοῦ τὸ δώσω, λέει ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ πῆγαινε πρῶτα φώναξε τὸν ἄντρα σου κ' ἔλα ἐδῶ. –Τὸν ἄντρα μου; λέει ἡ γυναῖκα· μὰ δὲν ἔχω ἄντρα. –Σωστὰ τὸ εἶπες, λέει ὁ Χριστὸς· δὲν ἔχεις ἄντρα, γιατί ἄλλαξες εἶν' ἀλήθεια στὴ ζωὴ σου πέντε ἄντρες, κι αὐτὸς ποὺ τώρα ἔχεις δὲν εἶνε ἄντρας σου, συζῆτε ἀστεφάνωτοι.

Ἐδῶ ἡ γυναῖκα σάστισε. Ποῦ ξέρει αὐτὸς τὴ ζωὴ μου; ἀπόρησε· πρώτη φορὰ τὸν βλέπω. Νιώθει ὅμως ὅτι μπροστά της ἔχει ἓνα φωτισμένο ἄνθρωπο καὶ βρίσκει εὐκαιρία νὰ ρωτήσῃ· –Κύριε, λέει, βλέπω ὅτι εἶσαι προφήτης· λύσε μας λοιπόν τὴ διαφορὰ ποὺ ἔχουμε ἐδῶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Οἱ πρόγονοί μας λάτρεψαν τὸ Θεὸ σὲ τοῦτο τὸ βουνό, τὸ Γαριζεῖν· ἐσεῖς οἱ Ἰουδαῖοι ἔχετε στὰ Ἱεροσόλυμα ναὸ καὶ λέτε ὅτι ἐκεῖ πρέπει νὰ προσκυνοῦμε τὸ Θεό· ποιὸ ἀπ' τὰ δύο εἶνε τὸ σωστό; Καὶ τότε ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· –Πίστεψέ με, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ἡ ὥρα, καὶ ἦρθε κιόλας, ποὺ ὁ Θεὸς δὲν θὰ λατρεύεται οὔτε στὸ Γαριζεῖν οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα ἀποκλειστικά· ἀλλὰ παντοῦ στὸν κόσμον, ὅποιος μὲ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος θὰ ἔχῃ καρδιὰ καθαρὴ καὶ εἰλικρινῆ καὶ ζωὴ συνειδητὴ καὶ συνεπῆ, θὰ μπορῆ νὰ τὸν λατρεύῃ ὅπου βρεθῆ· γιατί ἔτσι τοὺς θέλει τοὺς πιστοὺς τοῦ ὁ Θεός, νὰ τὸν λατρεύουν μὲ ἐπίγνωσι καὶ ἀφοσίωσι. –Γνωρίζω, λέει ἡ γυναῖκα, ὅτι πρόκειται νὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας ποὺ λέγεται καὶ Χριστὸς· ὅταν ἔρθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀποκαλύπτει ξεκάθαρα καὶ συγκλονιστικά· –**Ὁ Μεσσίας εἶμαι ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ!**

Κατάπληκτη ἡ Σαμαρείτισσα ξεχνάει γιὰ τί εἶχε πάει στὸ πηγάδι, ἀφήνει ἐκεῖ τὴ στάμνα της, τρέχει στὴν πόλι καὶ –αὐτὴ ποὺ ντρεπόταν τοὺς ἀνθρώπους– φωνάζει τώρα σὲ ὅλους· –Ἐλᾶτε, χωριανοί μου, ὅλοι στὸ πηγάδι, νὰ δῆτε ἓναν **ἄνθρωπο ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάνει**· μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστὸς ποὺ περιμένουμε;... Αὐτὸς ὁ συγκλονιστικὸς λόγος της ξεσήκωσε πολλοὺς· βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλι, ἦρ-

θαν στὸ Χριστό, τὸν ἄκουσαν, πίστεψαν, τὸν δέχτηκαν καὶ τὸν φιλοξένησαν ἐπὶ δύο μέρες. Τότε πίστεψαν πολὺ περισσότεροι, καὶ τῆς ἔλεγαν· Τώρα δὲν πιστεύουμε ἐπειδὴ μᾶς τὸ ἔπες ἐσύ· γιατί οἱ ἴδιοι τὸν ἔχουμε ἀκούσει κ' εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι αὐτὸς πραγματικά εἶνε ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς.

Αὐτὰ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἡ Σαμαρείτισσα ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἄφησε τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ, ἔγινε Χριστιανὴ μὲ τὸ ὄνομα **Φωτεινῆ**, καὶ ἄρχισε πηγαίνοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο νὰ κηρύττῃ τὸ Χριστό. Πολλὰ μέρη φώτισε, πλήθος ἄνθρωποι πίστεψαν δι' αὐτῆς καὶ ἔγιναν Χριστιανοί, καὶ κατέληξε στὴ Σμύρνη, πόλι ποὺ μᾶς συγκινεῖ. Ἐκεῖ μαρτύρησε ἡ ἁγία Φωτεινῆ, ἐπ' ὀνόματί της χτίστηκε μιὰ ὁμορφὴ ἐκκλησία, καὶ μέσα σ' αὐτὴν λειτουργοῦσε ὁ Χρυσόστομος Σμύρνης τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι θανάτωσαν μὲ τρόπο μαρτυρικό.

* * *

Ἡ ἁγία Φωτεινῆ, ἀδελφοί μου, ἦταν πόρνη κ' ἔγινε ἰσαπόστολος· ἦταν κοράκι μαῦρο καὶ ὁ Κύριος τὴν ἔκανε **λευκὸ περιστέρι, ποὺ πέταξε παντοῦ** κ' ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας. Τί κατώρθωσε μιὰ γυναῖκα! Ὑπέροχο τὸ παράδειγμά της, ἰδίως γιὰ τίς γυναῖκες. Καὶ χαρὰ στὸν ἄντρα ποὺ ἔχει καλὴ γυναῖκα.

Γνώρισα στὴν Ἀθήνα ἓναν ἐπιστήμονα καὶ μοῦ ἔλεγε· –Ἐγὼ ἦμουν ἄθεος, δὲν πίστευα, ἔβριζα, βλαστημοῦσα· προσπαθοῦσα κι ἄλλους νὰ κάνω ἄθεους· γλεντοῦσα σὲ κέντρα καὶ ταβέρνες. Ἄλλ' ἄς ἔχῃ δόξα ὁ Θεός, τώρα ἄλλαξα, πιστεύω στὸ Θεό· –Παντρεύτηκα μιὰ γυναῖκα ἀπλοϊκιά ἀπ' τὸ χωριό μου, ποὺ πίστευε στὸ Θεό. Στὴν ἀρχὴ ἐγὼ τὴν κοροῖδευα· ἀλλ' αὐτὴ μὲ τὸν καλὸ τρόπο της, μὲ τὴ γλυκειὰ της γλῶσσα, μὲ τὴν ἀγάπη της, μὲ τὴ στοργὴ καὶ ἀφοσίωσί της μ' ἔκανε νὰ πιστέψω... Νὰ πῶς μιὰ ἀπλὴ γυναῖκα **ἄλλαξε ἓναν ἄθεο ἐπιστήμονα.**

Γυναῖκες ποὺ μ' ἀκοῦτε, μανάδες καὶ κορίτσια, ἐσεῖς **ἔχετε στὰ χέρια σας τὸν κόσμον.** Μιὰ καλὴ γυναῖκα παίρνει τὸν ἄντρα καὶ τὸν ἀνεβάζει μέχρι τὸν οὐρανό· μιὰ κακιὰ γυναῖκα παίρνει τὸν ἄντρα καὶ τὸν πάει στὴν κόλασι.

Φύγαμε τώρα, ἀδέρφια μου, πολὺ ἀπὸ τὸ Θεό, γι' αὐτὸ καὶ τιμωρούμεθα. **Νὰ ἐπιστρέψουμε.** Ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἄς μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Ὅλοι κοντὰ στὸν Κύριο, γιὰ νὰ βροῦμε τὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία ποὺ μόνο ὁ Χριστὸς δίνει· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**